

"Alla rutorna ska fyllas i!"

"Det är väldigt många ..."

"Ja."

Fönstret står på glänt och det susar ihållande från trafiken utanför.

"Behöver jag fylla i hela personnumret?"

"Alla tolv siffrorna måste vara med för att vi ska kunna behandla din ansökan."

"Jo, men jag vill helst inte lämna ut hela mitt personnummer. Man vet aldrig hur det sprids."

"Nästan alltid måste vi kunna koppla ihop uppgifterna med andra myndigheter."

"Med andra myndigheter, vilka då, det finns ju hur många som helst?"

"Ja, till exempel försäkringskassan, skattemyndigheten, kronofogden, ibland polisen."

"Exakt hur stor min inkomst var förra året är svårt att säga, jag var arbetslös en del också."

"Folk brukar ändå ha rätt bra koll på hur mycket de tjänar."

En bil tutade till så skarpt att han råkade göra en extra krumelur med pennan.

Egentligen hade han inte velat gå dit överhuvudtaget men till slut gett med sig efter allt tjat. Han hatade alla former av blanketter, tyckte att de var djävulens påfund. Att fylla i en sådan var som att lämna ut sig och bli beroende av någon överhet som styrde och ställde och pekade med hela handen. Något han lätt kunde vara utan. Samtidigt behövde han verkligen pengarna.

"Det var ingen vidare penna ..."

"Pennor har vi gott om, varsågod!"

"Måste man skriva mycket i de tomma fälten?"

"Desto mera och tydligare skrivet, desto större chans att ansökan blir välvilligt behandlad."

"Jamen, jag har alltid haft svårt för att skriva. Lärarna klagade på min handstil och stavning i skolan. Räcker det inte med att jag sätter ett kryss i Ja eller Nej?"

"Riktigt så enkelt är det förstås inte. Livet består inte bara av Ja och Nej- frågor utan ibland måste man förklara sig mera utförligt." Hon började bläddra bland sina papper.

På den blänkande mässingsskylten vid entrén hade förstås hans myndighet funnits med, men även Ekonomistyrningsverket, Tillväxtverket och Glesbygdverket. Något Tätortsverk såg han däremot inte till, förtätningen gick säkert som på räls ändå. Hans besöksmål visade sig ligga på fjärde våningen, längst bort i en halvdunkel korridor. En dam nära pensionsåldern med cirkelrunda glasögon hade försiktigt knackat på en ovanligt hög dörr och visat in honom till en betydligt yngre kvinna med klarröda glasögonbågar.

"Frågan är vad det ska stå i fältet 'civilstånd'? Jag har varit gift, men nu vet jag inte riktigt ..."

"Jaså, är du skild, eller?"

"Ja, vi är skilda, men nu bor vi ihop igen. Skilsmässan misslyckades, så att säga."

"Jaha, tänker ni gifta om er igen?"

"Vi pratar om att göra det."

"Skriv sambo!" sade hon kort och fortsatte bläddra bland papperen.

Vilka var de egentligen, dessa anställda på alla myndigheter? Skulle han själv kunnat tänka sig att sitta dagarna i ända och ta emot folk, lägga fram en blankett och säga till dem att fylla i rutorna, varenda en. Och att besökaren fick jobba på medan man själv mest höll koll på att pennorna fungerade och att blanketterna inte tog slut.

"Hur går det med blanketten, har du fastnat någon annanstans?" Hon såg på honom genom de rödbågade glasögonen, inte utan viss otålighet i blicken.

"Jodå, det går väl sådär. Som jag sa är jag inte någon författare precis ..."

"Få se nu! Men vad ska det här betyda i inkomstfältet, en uppåtpil? Steg inkomsten?"

"Uppåtpil? Nä, det var bara en bil som tutade ... stryk den!"

"En bil som ...?! Ja, ja, men ska det vara tomt i fältet 'Annan anställningsförmån'? Och längst ned saknas en underskrift!"

"Sådär, då är det klart. När får jag besked om mina pengar?"

"Det vet man aldrig säkert, kan ta ett par veckor eller nån månad. Beror på hur väl ansökan är ifylld och hur starka skälen bedöms vara."

"För mig är det jätteviktigt!"

"Så säger förstås alla. Vi har våra regler och paragrafer att följa, det tror jag var och en förstår, inte sant?"

"Det var förresten en förbaskat bra penna, kan jag behålla den, ni hade ju gott om ...?"

***